

Nr 213.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående förordnande om anstånd med betalning av gäld m. m. (moratorielag); given Stockholms slott den 17 april 1940.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående förordnande om anstånd med betalning av gäld m. m. (moratorielag).

GUSTAF.

K. G. Westman.

F ö r s l a g
till
L a g
angående förordnande om anstånd med betalning av gäld m. m.
(moratorielag).

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Befinner sig Sverige i krig eller krigsfara eller råda här eljest utomordentliga, av krig föranledda förhållanden eller vidtages i utlandet åtgärd, varigenom betalning till borgenär i Sverige hindras eller synnerligen försvåras, äger Konungen, när riksdagen ej är samlad, efter hörande av fullmäktige i riksbanken och i riksgäldskontoret meddela förordnande, för viss tid eller tills vidare, om anstånd med betalning av gäld, om särskilda inskränkningar i borgenärs rätt att utsöka sin fordran, att söka att gäldenärens egendom avträdes till konkurs och att i övrigt göra gällande rättsliga verkningar av dröjsmål i avseende å betalningen, om uppskov med försäljning av utmätt eller konkursbo tillhörig egendom, eller om förbud för borgenär att genom försäljning eller annorledes skaffa sig betalning ur lös pant. Förordnande som nu sagts må ej gälla längre än till dess trettio dagar förflutit från det nästa riksdag sammanträtt.

Prövas under tid, då riksdagen är samlad, förhållanden vara för handen som avses i första stycket, äger Konungen med riksdagens samtycke meddela förordnande som där sägs. Finnes under sådan tid oundgängligen nödigt att förordnande genast meddelas, må Konungen utfärda förordnandet efter hörande av fullmäktige i riksbanken och i riksgäldskontoret, dock ej för längre tid än trettio dagar.

2 §.

Förordnande som i 1 § sägs må begränsas att avse viss gäld eller ock gäldenär som kan antagas hava råkat i särskilda betalningssvårigheter.

Konungen äger uppdraga åt domstol eller annan myndighet att pröva, huruvida villkor som må hava uppställts för åtnjutande av förmån enligt denna lag är uppfyllt i fråga om viss gäldenär.

Vad i denna lag sägs om gäld skall jämväl gälla offentlig avgift som icke kan anses såsom gäld.

3 §.

Förordnande om betalningsansånd må även innefatta förbud för gäldenär att fullgöra betalning å tid, varunder anståndet gäller.

Växel eller check må under tid, då betalningsansånd gäller, icke uppvisas till betalning eller protesteras för bristande betalning.

Konungen äger meddela erforderliga bestämmelser angående gäldenärs skyldighet att utgiva ränta å gäld, med vars betalning ansånd åtnjutes.

4 §.

Är enligt lag eller författning borgenärs rätt beroende av att talan anhängigöres eller annan åtgärd vidtages inom viss tid, och kan i följd av förordnande enligt denna lag sådan åtgärd icke företagas, vare borgenärens rätt förvarad, om åtgärden vidtages inom trettio dagar efter hindrets upphörande; dock att i fråga om vad borgenären har att iakttaga för bevarande av växelrätt eller checkrätt skall gälla vad därom särskilt stadgas.

5 §.

Ändå att förordnande som i 1 § sägs av Konungen utfärdats med riksdagen, äger Konungen, såframt ej riksdagen annorledes beslutat, efter hörande av fullmäktige i riksbanken och i riksgäldskontoret föreskriva, att förordnandet skall helt eller delvis erhålla förlängd giltighet eller utsträckas att gälla senare förfallande gäld. Finnes förordnandet böra utsträckas på annat sätt, skall vad i 1 § för varje särskilt fall stadgas lända till efterrättelse.

6 §.

Oaktat förhållanden som avses i 1 § ej äro för handen, må förordnande enligt vad där sägs meddelas för viss gäldenär, om det för tillgodoseende av allmänt väl finnes vara av synnerlig vikt.

Har sådant förordnande meddelats för aktiebolag, ekonomisk förening eller annan sammanslutning, äger Konungen, där det prövas nödigt för främjande av syftet med förordnandet, föreskriva, att administratorer som utses av Konungen eller i den ordning Konungen bestämmer skola under den tid förordnandet gäller i styrelsens ställe omhändervärd förvaltningen av gäldenärens angelägenheter enligt vad om styrelsen är stadgat; dock vare administratorerna icke skyldiga att vidtaga åtgärd för att gäldenären skall träda i likvidation eller försättas i konkurs.

7 §.

Förordnande som meddelats med stöd av denna lag må av Konungen återkallas, när skäl därtill äro.

8 §.

Närmare bestämmelser som föranledas av förordnande enligt denna lag meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft dagen efter den då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Genom denna lag upphäves lagen den 18 september 1914 (nr 205) angående förordnande om anstånd med betalning av gäld (moratorium).

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 13 april 1940.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Westman, fråga om *ny lagstiftning angående moratorium*.

Föredraganden anför:

Enligt lagen den 18 september 1914 (nr 205) angående förordnande om anstånd med betalning av gäld (moratorium) äger Konungen rätt att förordna om sådant anstånd, därest i främmande europeisk stat beslutats moratorium eller om Sverige befinner sig i krig eller krigsfara och det till följd härav är oundgängligen nödvändigt att meddela dylikt förordnande. Konungen skall dock först inhämta yttrande från fullmäktige i riksbanken och i riksgäldskontoret. Föranledes förordnandet av anstånd i främmande stat, vilket endast avser gäld av visst slag, må det meddelas allenast beträffande sådan gäld.

Förordnande om anstånd, som utfärdas av Konungen å tid, då riksdagen ej är samlad, skall upphöra att gälla senast då sex veckor förflutit från nästa riksdags början. Befinner sig Sverige i krig eller krigsfara, må förordnande icke meddelas med mindre Konungen låtit utfärda riksdagskallelse eller riksdagen ändå skall sammanträda inom trettio dagar.

Därest riksdagen är samlad, äger Konungen utan dess samtycke förordna om anstånd allenast såframt sådan skyndsamhet är av nöden, att ärendet ej kan behandlas av Konung och riksdag gemensamt på sätt § 87 regeringsformen stadgar. Sådant förordnande får ej omfatta längre tid än fjorton dagar.

Under betalningsanstånd må inbegripas även offentliga avgifter, vilka icke kunna anses för gäld. Vidare meddelas bestämmelser om rätt för Konungen att utfärda de föreskrifter som på grund av betalningsanståndet äro erforderliga, dels rörande inskränkningar i borgenärs rätt att utsöka sin fordran, att söka gäldenärens försättning i konkurs samt att i övrigt göra gällande rättsliga verkningar av dröjsmål i avseende å betalningen, dels rörande uppskov med försäljning av utmätt eller konkursbo tillhörig egendom,

dels ock rörande gäldenärs skyldighet att gälda ränta å gäld, med vars betalning anstånd åtnjutes. Ytterligare stadgas i lagen förbud mot att under anståndstiden uppvisa växel till betalning eller protestera den för bristande betalning, varjämte meddelas bestämmelser med avseende å vissa frister.

Om bestämmelser i ämne som behandlas i lagen blivit antagna av Konung och riksdag och tiden för deras giltighet bör förlängas eller bestämmelserna böra utsträckas att gälla senare förfallande gäld, äger Konungen, vare sig riksdagen är samlad eller ej, meddela förordnande därom. Konungen är emellertid även i sådant fall skyldig att först höra riksbanks- och riksgäldsfullmäktige. Är det nödvändigt att giva dylikt förordnande beträffande gäld av annat slag än sådan som omfattas av de förut gällande bestämmelserna, skall vad för varje särskilt fall i lagen är stadgat lända till efterrättelse.

Statens krigsberedskapskommission, vilken tillsattes i slutet av år 1915, har i ett den 23 augusti 1918 avgivet betänkande behandlat finans- och kreditväsendet vid krig samt allmän krigsekonomisk lagstiftning.

Kommissionen ställde sig principiellt avvisande mot användning av moratorium med undantag dels för exekutivmoratorium beträffande fastigheter och pantsatta inteckningar, vilket ansågs under en kort övergångstid kunna bliva oundgängligt, och dels för anstånd med betalning till borgenärer i länder som själva infört moratorium. Generalmoratorium borde undvikas med alla tillgängliga medel. Enligt kommissionens mening kunde ej heller ett specialmoratorium i de praktiskt förekommande fallen tänkas utgöra någon tillnärmelsevis lämplig lösning av kreditkrisens svårigheter. Trots detta hade kommissionen likväl icke ansett sig böra underlåta att utarbeta förslag till lag angående rätt för domstol att meddela anstånd med betalning av gäld. Enligt detta skulle underrätt äga medgiva gäldenär sådant uppskov under högst tre månader, därest domstolen funnit tillförlitligen utrett: att gäldenären till följd av genom krig föranledda utomordentliga förhållanden råkat i sådant ekonomiskt läge att fara skulle inträda för hans obestånd, om han måste fullgöra sin betalningsskyldighet å utsatt tid; att om anståndet beviljades, betalningsskyldigheten skulle kunna efter anståndstidens utgång fullgöras av gäldenären; samt att oskäligen förlust icke åsamkades borgenären genom anstånd. Uppskov finge icke beviljas för vissa slag av gäld, såsom skatter, utskylder eller andra offentliga avgifter, underhållsbidrag som utginge enligt lag eller avtal, skadestånd, avlöning för allmän eller enskild tjänst eller annan arbetsanställning, pension, livränta eller undantagsförmån, arrendeavgift samt hyra för fast eller lös egendom.

Kommissionen framlade vidare förslag till ändring av 1914 års lag, varigenom skulle införas möjlighet till enbart exekutivmoratorium.

År 1932 uppkom av känd anledning behov av moratorium till förmån för vissa gäldenärer.

Genom proposition nr 198 till 1932 års riksdag framlades förslag till lag

om anstånd i särskilt fall med gälds betalning. Föredragande departementschefen anförde i motiveringen, att de förändringar på det ekonomiska området, som inträdde under och efter världskriget, kommit vissa luckor i 1914 års lag att framträda och att det måste anses såsom en brist i lagen, att den utginge från att moratorieförordnandet skulle avse alla gäldenärer eller åtminstone viss grupp av gäldenärer eller med andra ord vara vad man brukade kalla generalmoratorium. En moratorielag måste för att kunna fylla sin uppgift vara fullt avpassad efter de olika behov som vid en kritisk situation kunde göra sig gällande. I överensstämmelse härmed hade departementschefen låtit inom departementet upptaga moratorielagstiftningen i dess helhet till revision. Frågan om specialmoratorium syntes emellertid böra erhålla sin lösning utan avbidan på slutförandet av nyssnämnda utredning.

Det genom propositionen framlagda lagförslaget antogs av riksdagen, varefter lagen utfärdades den 14 mars 1932 (nr 45).

Enligt denna lag ägde Konungen efter hörande av riksbanks- och riksgäldsfullmäktige medgiva gäldenär anstånd med betalning av gäld, om det med hänsyn till svår penningkris prövades oundgängligen nödigt för tillgodoseende av allmänt väl. Beslut om uppskov med betalning av gäld kunde även innefatta förbud för gäldenär att fullgöra betalning under anståndstiden. Anstånd kunde återkallas, när förhållandena gävo anledning därtill.

Den 31 maj 1932 utfärdades en ny lag i ämnet (nr 156). I denna lag hade upptagits en bestämmelse, enligt vilken, om gäldenären vore aktiebolag, Konungen ägde att, såframt det ansågs nödvändigt för främjande av syftet med anståndet, förordna att av Konungen utsedda administratorer under tiden för anståndet skulle i styrelsens ställe omhändervärd förvaltningen av bolagets angelägenheter. Administratorerna skulle dock icke vara skyldiga att vidtaga åtgärder för bolagets trädande i likvidation eller försättande i konkurs.

Genom särskilda lagar erhöll lagen den 31 maj 1932 förlängd giltighet t. o. m. utgången av februari månad 1937, då den upphörde att gälla.

Under år 1939 ha utfärdats två lagar som medgiva *exekutivmoratorium* i viss begränsad omfattning, nämligen dels lagen den 14 oktober 1939 (nr 728) med särskilda bestämmelser rörande utmätning hos vissa värnpliktiga m. m. dels ock lagen den 31 oktober 1939 (nr 782) om inskränkning i rätten att återtaga avbetalningsgods från vissa värnpliktiga m. m.

Slutligen kan nämnas, att det genom proposition nr 151 till riksdagen innevarande år framlagda förslaget till lag om anstånd för vissa värnpliktiga med betalning av hyra m. m. innebär ett begränsat moratorium.

Av sociala försvarsberedskapskommittén har i betänkande del II med förslag till bestämmelser om utrymningshjälp och avlöning av viss luftskyddspersonal m. m. framlagts förslag till lag med särskilda bestämmelser rörande utsökning hos vissa personer vid utrymning eller fullgörande av luftskyddstjänst m. m. Detta förslag innebär *exekutivmoratorium* av samma art som 1939 års lagar.

Departements-
chefen.

Moratorium bör icke meddelas utan tvingande skäl. Det är emellertid nödvändigt, att möjlighet finnes att snabbt tillgripa åtgärder av sådan natur, om förhållandena skulle giva anledning därtill. Den alltjämt gällande lagen av år 1914 ger fördenskull Konungen rätt att utan avvaktan på riksdagens beslut vidtaga ett sådant ingripande i en kritisk situation. Lagen torde emellertid i vissa hänseenden böra jämkas och kompletteras.

Redan i samband med den penningkris som inträffade år 1932 framträdde såsom en brist i lagen, att den utgår från att förordnande om moratorium skall avse gäld i allmänhet eller åtminstone viss grupp av gäldenärer och sålunda innebära vad man plägar kalla generalmoratorium. Denna brist föranledde som förut nämnts utfärdandet av särskilda tidsbegränsade lagar om specialmoratorium. Som denna lagstiftning numera upphört att gälla, kvarstår bristen alltjämt. Icke minst med hänsyn till kravet att det moratorium som prövas nödigt bör såvitt möjligt begränsas, är det angeläget att nämnda brist avhjälpes. Av samma skäl bör möjlighet införas att snabbt meddela enbart exekutivmoratorium. Genom åtgärder av denna art kunna verkningarna av en uppkommen kris mildras för den enskilde utan att återverkningarna av ingripandet behöva bliva av större omfattning.

På grund av vad sålunda anförts har inom justitiedepartementet utarbetats förslag till *lag angående förordnande om anstånd med betalning av gäld m. m. (moratorielag)*.

I förhållande till 1914 års lag har genom 1 § i förslaget möjligheten att medgiva moratorium utvidgats. Förordnande därom kan enligt paragrafen utfärdas vid krig eller krigsfara eller då eljest utomordentliga av krig föranledda förhållanden råda. Vidare skall moratorium kunna beviljas ej blott då betalningsanstånd medgivits i främmande europeisk stat utan även då eljest genom åtgärd i utlandet betalning till borgenär i Sverige hindras eller synnerligen försvåras.

Med egentligt moratorium har jämställts exekutivmoratorium. Härigenom har beretts möjlighet att begränsa ingripandet till de åtgärder som i varje fall finnas oundgängligen erforderliga.

I fråga om sättet för utfärdande av förordnande som avses i paragrafen stadgas, att sådant förordnande, när riksdagen ej är samlad, må meddelas av Konungen efter hörande av fullmäktige i riksbanken och i riksgäldskontoret. Förordnandet må ej gälla längre än till dess trettio dagar förflutit från det nästa riksdag sammanträtt. Ehuru det är ytterst osannolikt att moratorium skulle komma att meddelas utan att riksdagen sammankallas, har det icke ansetts böra stadgas, att detta ovillkorligen skall ske.

Under tid då riksdagen är samlad skall i regel förordnande som avses i paragrafen meddelas av Konungen med riksdagen. Möjlighet har emellertid liksom i gällande lag beretts Konungen att i brådskande fall efter hörande av riksbanks- och riksgäldsfullmäktige utfärda sådant förordnande för kortare tid.

Med hänsyn till önskemålet att moratorium som må erfordras städse begränsas så mycket som möjligt har i 2 § uttryckligen angivits, att förord-

nande därom må utfärdas för allenast viss gäld eller för gäldenär, som framför andra kan antagas ha råkat i betalningssvårigheter till följd av rådande förhållanden, t. ex. värnpliktiga, personer som fått lämna sina hem vid evakuering eller luftskyddspersonal.

Då de bestämmelser som utfärdas enligt 1 § i regel måste bli mera allmänt hållna, kan det visa sig behövt, att jämväl en individuell prövning äger rum. Enligt andra stycket i 2 § må sådan prövning uppdragas åt domstol eller annan myndighet. Enligt tredje stycket i paragrafen jämställs liksom i 1914 års lag offentlig avgift med gäld.

I 3 § har i anslutning till 1932 års lagar stadgats, att förordnande om betalningsansånd jämväl må avse förbud mot betalning av gäld, med vilken ansånd åtnjutes. I övrigt äga bestämmelserna i 3—5 §§ i allt väsentligt sin motsvarighet i 1914 års lag.

Genom 6 § i förslaget beredes möjlighet till specialmoratorium av den art som avsågs med 1932 års lagstiftning. Såsom förutsättning för att sådant moratorium skall kunna medgivas stadgas i paragrafen, att det skall vara av synnerlig vikt för tillgodoseende av allmänt väl. Däremot har det ej såsom i 1932 års lagar ansetts behövt att särskilt angiva, att svår penningkris skall vara för handen. Detta tillägg synes nämligen icke vara ägnat att tydligare angiva förutsättningarna för paragrafens tillämpning.

I 7—8 §§ meddelas bestämmelser om återkallelse av meddelat förordnande samt om utfärdandet av tillämpningsföreskrifter.

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över lagförslaget, av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen angivna ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Tage Evers.

¹ Denna bilaga, vilken frånsett en mindre jämkning av uteslutande redaktionell innebörd är likalydande med det vid propositionen fogade förslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 15 april 1940.

N ä r v a r a n d e:

justitieråden EKLUND,
LAWSKI,
VON STEYERN,
regeringsrådet HJÄRNE.

Enligt lagrådet denna dag tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 13 april 1940, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående förordnande om anstånd med betalning av gäld m. m. (moratorielag)*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av byråchefen för lagärenden i justitiedepartementet hovrättsrådet Gösta Walin.

Lagrådet yttrade:

Vid tillkomsten av lagen den 31 maj 1932 om anstånd i särskilda fall med gälds betalning, vilken i sin 5 § innehöll ett med 4 § i förevarande förslag överensstämmande stadgande, uttalades av såväl dåvarande chefen för justitiedepartementet som lagrådet, att bestämmelsen innebure att, om konkursansökning gjordes inom en månad från moratoriets upphörande, ansökningen såväl i återvinningsavseende som i fråga om det hinder för kvittning, varom stadgas i 121 § tredje stycket konkurslagen, finge samma verkan som om den gjorts då moratoriet började löpa (se N. J. A. avd. II 1932 s. 751). Denna mening har sedermera godtagits i praxis (se N. J. A. avd. I 1937 s. 351).

Nyssnämnda lag avsåg emellertid sådant specialmoratorium för viss gälde när som omförmäles i 6 § av förslaget, och det ligger i sakens natur att, då ett dylikt moratorium medges, den gälde när, varom fråga är, måste antagas vara på obestånd. Vid specialmoratorium för viss gälde när enligt 2 § i förslaget torde det däremot kunna förekomma, att obestånd ej föreligger. Och vad angår en gälde när, som inom viss kortare tid efter upphörandet av ett allmänt moratorium försättes i konkurs, kan man näppeligen presumera att han varit på obestånd redan vid moratoriets början. Om moratoriet gällt under lång tid, måste det tvärtom ganska ofta inträffa, att obeståndet inträtt längre eller kortare tid efter sistnämnda tidpunkt. Särskilt i de återvinningsfall (28, 28 a, 29 och 31 §§ konkurslagen), i vilka ond tro hos åter-

vinningsvaranden icke behöver styrkas, skulle en så omfattande utvidgning av återvinningsreglerna icke vara försvarlig och kunna medföra en allmän osäkerhet om giltigheten av sådana rättshandlingar, som avses i nämnda paragrafer. Ej heller vid moratorium beträffande viss gäld finnes anledning att presumera, att gäldenären kunnat sättas i konkurs vid moratoriets början.

Vad här sagts har giltighet jämväl i alla andra fall, då verkan av rättshandling, som berör gäldenärs egendom, efter särskild talan eller utan att sådan anställes (jfr 18 § lagen den 1 juli 1898 om boskillnad, 17 kap. 8 § handelsbalken och 3 § förordningen den 20 november 1845 i avseende på handel om lösören, som köparen låter i säljarens vård kvarbliva) förfaller, om konkurs kommer till stånd på grund av ansökan, som gjorts inom viss tid från det rättshandlingen skedde.

Med hänsyn till att moratorium icke kan betraktas såsom något hinder för konkursansökan förrän en konkursanledning föreligger, lär man vara berättigad att tolka 4 § i förslaget så att, om gäldenär försättes i konkurs på grund av ansökan, vilken göres inom en månad från det moratorium som utgjort hinder för konkursansökan upphört att gälla, i avseende å verkan av rättshandling rörande gäldenärens egendom skall så anses som om ansökningen gjorts å den dag, då konkursanledningen tidigast förelåg efter det moratoriet blev gällande.

Å andra sidan lär det vara uppenbart att i vissa andra fall, då rättsverkan är beroende av att konkurs följer på ansökan som gjorts inom viss tid (se t. ex. 17 kap. 5 och 6 §§ handelsbalken), en tillämpning av 4 § i förslaget bör leda till det resultatet att tidpunkten för moratoriets inträde blir avgörande.

I ytterligare andra fall (se t. ex. 31 och 90 §§ lagen den 12 augusti 1910 om aktiebolag) kan frågan huru 4 § skall tolkas vara föremål för delade meningar.

De nu berörda spörsmålen och likartade frågor, som kunna uppkomma i anledning av utmätning, böra enligt lagrådets mening lämpligen, efter verkställd närmare utredning, göras till föremål för uttrycklig reglering i lag.

Ur protokollet:

G. Lindencrona.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 17 april 1940.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Westman, lagrådets den 15 april 1940 avgivna utlåtande över det den 13 april 1940 till lagrådet remitterade förslaget till *lag angående förordnande om anstånd med betalning av gäld m. m. (moratorielag)*.

Föredraganden anför:

Vad lagrådet uttalat beträffande innebörden i vissa närmare angivna fall av 4 § i förslaget kan jag biträda. Det av lagrådet framställda önskemålet, att frågan om uttrycklig reglering av vissa med detta stadgande sammanhängande spörsmål bör upptagas till utredning, torde icke böra hindra, att det föreliggande förslaget omedelbart förelägges riksdagen. I övrigt har förslaget ej föranlett något yttrande av lagrådet.

Föredraganden hemställer, att förslaget, efter en jämkning av uteslutande redaktionell innebörd, måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Ragnar Kihlgren.